

Nummer 2

15. Januar 1910

59. Aargang

Den udødelige Sjæls Herkomst og Fremtid.

Af Patriark C. C. A. Christensen.

Menneskets udødelige Aand kaldes almindeligvis „Sjælen“, og derfor benytter jeg den Benævnelse i denne Afhandling som den, der forstaaes bedst af de fleste Læsere; thi ellers er det af de Sidste-Dages Hellige almindelig forstaaet, at et Menneskes Sjæl indbefatter en Forening af Aand og Legeme.

Næsten alle tænkende Mennesker danne sig mere eller mindre forventningsfulde Begreber om dette interessante Emne, og alle vide de, at Døden ogsaa engang vil gjøre sit Krav gjældende paa os — der findes ingen Undtagelse. De Ulykkeligstilte saavel som de Ulykkelige; de Rige saavel som de Fattige; de Unge saavel som de Gamle maa bøje sig for denne strenge Udøver af upartist Retfærdighed som en Følge af den Begivenhed, der bragte Forkrænkelighed og Død ind i vor Verden. Vi befinde os alle paa det store Dyb — Evigheden — hvoraf det, som vi kalde Tid, kun er ligesom en Draabe, og dog er hver Draabe en Del af Dybet selv. Ligesom den Rejsende paa Verdenshavet skuer forventningsfuld hen imod den ukjendte Kyst — Maalet for hans Bestemmelse — saaledes gjøre ogsaa vi dødelige Mennesker, naar vi nærme os Grændsen, som er Graven; særlig naar Alderdommen giver os Visshed for, at vor Livsrejse snart er til Ende. I Tanken vil man spørge: Hvad tør vi vente, der vil møde os paa den fremmede Kyst? Vilde vi møde nogen kjær Ven eller jordisk Slægtning der til at byde os Velkommen

og hjælpe os til Rette i de nye Omgivelser? Vilde vi virkelig være os selv der ligesom her — eller vilde vi forvandles og sammensmeltes med de der eksisterende Elementer, ligesom Draaben og den rindende Strøm forene sig med de større Bænde og Havet? Vil Døden opløse al Individualitet og udslette al personlig Tilværelse, hvilket næsten er ensbetydende med Tilintetgjørelse? Nej! Der eksisterer instinktmæssigt et benægtende Svar paa dette Spørgsmaal hos omtrent alle Menneſter i alle Tidſaldre, og kun ſaa Menneſter tro paa personlig Tilintetgjørelse; forventningsfuld har derfor Menneſtet dannet ſig Begreber om en Tilværelse efter Døden, dels ved egne Fornuftſlutninger eller filoſofiſte Betragtninger og dels begrundet paa Tradition og Underviſning af andre Menneſter, ſom man har fæſtet Tro til; men ingen nulevende Mand eller Kvinde har været i Stand til at tydeliggjøre for almindelig tænkende Menneſter, hvori Livet efter Døden beſtaar i dets Enkeltheder med Henſyn til Opholdsſted, Levemaade og Omgivelſer eller Evner til Nydelse af det, ſom man tør vente at finde, naar man ved Døden føres ind i de nye Omgivelſer; thi Ingen eller i alle Tilfælde kun ſaa ere vendte tilbage og have givet os paalidelig Underretning om Livet efter Døden, og ſelv i de Tilfælde, hvor der berettes om, at de Henſøvede have tilkjendegivet ſig for deres gjenlevende Venner, hviler dette atter paa Tro hos dem, der ikke ſelv have erfaret ſaadanne Tilkjendegivelſer.

Vi Sidſte-Dages Hellige ere abſolut ikke blandt de Tvivlende angaaende en Tilværelſe efter Døden; vi tro endog paa en personlig Tilværelſe baade før Legemets Opſtandelse af Graven og ſiden, naar Aand og Legeme ere gjenforenede for at nyde evigt Liv. Deſuagtet ere vi ſom et Folk ligesom andre Menneſter ikke komne til en klar Forſtaaelse om Livet efter Døden, ligesom det er en uopklaret Gaade, hvorledes vi oprindeligt kom ind i vor nuværende Tilværelſe; kun vide vi, at vi ere her, og tildels ogſaa, hvorledes vore jordiffe Legemer bleve til; men hvorledes vor Sjæl eller intelligente Aand indføres her, har intet Menneſte været i Stand til at forklare.

Tro er derfor nødvendigviſ det første Grundprincip i al Religion. Denne kan dog alligevel være baſeret ſaavel paa urigtige ſom paa rigtige Begreber angaaende det, ſom man ikke har faktiſke Beviſer for.

Traditionelt har hele Kiſtenheden erklæret Tro paa Bibelen ſom en paalidelig Kilde til ſand Kundſkab om Gud og hans Love, ſom ogſaa er Naturens Love, ſamt paa denne Bøgerneſ Bogſ hiſtoriſte og profetiſte Indhold, og vi Sidſte-Dages Hellige tro i endnu højere Grad end de Kiſtne i Almindelighed, at den er ſand og paalidelig, for ſaa vidt den er rigtig overſat og de oprindelige Original-Skrifter ere komne ufordærvede ned til vor egen Tidſalder; men den Kjendſgjerning, at der endogſaa nu bliver foretaget ſaakaldte forbedrede Overſættelſer af Bibelen

i Verdens forskjellige Eprog, viser, at man ikke engang i Nutiden er ganske sikker paa at have fundet det rette Udtryk for de originale Skribenters Ord og Mening. Der er dog næppe begaaet meget store Fejl i saa Henseende, og vi Sidste-Dages Hellige takke Gud, fordi han saa forunderlig har bebaaret denne Bog igjennem saa mange store ombæltende Verdensbegivenheder, og vi drage en uvurderlig Nytte af dens Indhold, som det er. Vi holde os derfor i vore Henviisninger til Bibelen, til den almindeligt anerkjendte og autoriserede danske Oversættelse og Text.

Som velbekjendt tro de Sidste-Dages Hellige ikke blot paa et virkeligt personligt Liv efter Døden, men ogsaa paa en forudgaaende Tilværelse i en anden Sfære, forinden vi traadte ind i den nuværende jordiske, og at vi vare i Besiddelse af intelligente Evner og Dømmekraft, hvilket havde meget at gøre med de Forhold, hvori vi nu befinde os, og under hvilke vi kom her. Der kan ikke være Tvivl om, at dette er Tilfældet, naar man fra et filosofisk Standpunkt betragter de højest forskellige Forhold, hvorunder Menneskene komme til denne Verden ved Fødslen og siden fortsætte dette Liv i kortere eller længere Tid — Nogle begunstigede igjennem hele Livet, Andre det modsatte, hvad Herkomst og Fødested angaa saavel som de Omgivelser, der danne deres Karakter og Levemaade enten som oplyste, civiliserede Mennesker, der nyde Gavn af Nutidens store Fremstridt i Kunst og Videnskab, eller til at opvoxe, leve og dø som vilde, uvidende Barbarer og Naturfolk, der kun staa nogle saa Trin hævede over Dyret.

Disse mine Bemærkninger ere dog fornemmelig beregnede paa at blive forstaaede af „Sidste-Dages Hellige“, og derfor vil jeg kun kortelig berøre de bibelske Beviser, som støtte vor Tro paa, at vi og alle Mennesker havde en virkelig individuel Tilværelse, forinden vi gennem vor Fødsel af jordiske Forældre kom ind i denne dødelige Tilværelse; men det er dog til Nytte for min Hensigt med at nedskrive disse Betragtninger at gjøre nogle analogiske Sammenligninger mellem vor Fortid, set fra et filosofisk Standpunkt, for at kunne danne sig en rimelig Opfattelse om det tilkommende Liv efter Døden.

Vi — jeg bruger herefter Flertalsformen, skjøndt jeg ikke anser mig berettiget til at tale som Repræsentant for Kirken i det hele taget, men kun fordi det falder lettere at skrive i denne Form, og derved undgaar man jo ogsaa det egoistiske personlige Jeg, der i dette Tilfælde ikke ser ret godt ud — vi ere altsaa enige med Hensyn til Troen paa en intelligent Tilværelse, forinden vi kom ind i denne jordiske Tilværelse, men dette er, som før bemærket, baseret paa Tro; thi vi kunne Intet erindre.

Jesús, vor Frelser, der ogsaa er benævnt „vor ældre Broder“, havde en herlig Tilværelse hos sin Fader — der ogsaa er vor Fader i Himlen — førend Verden blev skabt, og han døde paa Korset i Jerusalem, men opstod og lever endnu. Da „Gud, Herren, grundfæstede Jorden,

raabte alle Guds Børn af Glæde". (Job. 38. Kap.) Glæde er en Sindsbevægelse hos forstandige Væsener, og disse maa altjaa have haft Kundskab om denne Jord's Bestemmelse som deres fremtidige Bolig og Opholdssted.

„Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som velsignede os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske, i Kristus!

Ligesom han udvalgte os i ham, før Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulle være hellige og ustraffelige for hans Afsyn i Kjærlighed: idet han forud bestemte os formedelst Jesus Kristus til sønlig Udkaarelse hos sig selv, efter sin Villies Velbehagelighed". (Eph. 1. Kap.)

Profeten Jeremias skriver:

„Og Herrens Ord kom til mig saalunde: Før jeg dannede dig i Moders Liv, kjendte jeg dig, og før du udkom af Moders Skjød, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene". (Jer. 1. Kap.)

Vi have her i Korthed bevist, at Menneskets Aand havde en intelligent Tilværelse i en anden Sfære, forinden den kom i Besiddelse af et jordisk dødeligt Legeme. Vi finde nu disse intelligente Aander her i denne Verden under de mest forskjellige Forhold lige fra deres Fødsel til deres Død, og Tanken opstaar uvilkaarlig: Hvad kan være Aarsag til denne store Forskjel? Som Fornuftvæsener maa vi kunne have gjort Brug af vore intelligente Evner og vor Handlefrihed i hin nu forglemte Tilværelse ligejom i den, hvori vi nu befinde os, og Bibelen vil ogsaa stadfæste denne Anskuelse.

Der var en talrig Klasse af Fornuftvæsener i hin Sfære, som synede der, og de bleve udstødte af Himlen — adskilte fra de øvrige intelligente Aander, „Guds Børn", som glædede sig ved Udsigterne til at komme her og derved blive delagtige i den langt større Grad af Herlighed i deres himmelske Faders Nærværelse som Kristi Medarvinger. Disse faldne Aander vare under Ledelse af Lucifer, der selv den Gang indtog en høj Stilling blandt Guds Sønner, og de have siden den Tid paa alle mulige Maader søgt at faa flere med sig i den Krig, der endnu gaar for sig mellem det Gode og det Onde — imellem Ret og Uret — Lys og Mørke i aandelig Forstand. (Se Juda Brev.)

Som før bemærket blev Frelseren udset til at forløse Guds Børn i denne Verden igjennem Frelseplanen, der kaldes „Evangeliets"; dette var begrundet i, at Frelseren den Gang elskede Retfærdighed og hadede Uret, og derfor har Gud salvet ham med Glædens Olie fremfor sine Medbrødre. (Hebr. 1: 9.)

Mange andre af Guds Børn i hin aandelige Sfære bleve velsignede i det Himmelske i Kristus og udvalgte af ham, før Verdens Grundvold blev lagt, forud bestemte til at nyde en sønlig Udkaarelse formedelst Kristus (Eph. 1. Kap.) Af den Klasse Aander valgte Gud sine fremtidige Profeter som f. Ex. Jeremias (Jer. 1. Kap.) og ligeledes sine Apost-

ler og andre fremragende Mænd og Kvinder i Verdens forskjellige Tidsaldrer, og det fordi han kjendte dem, før de bleve fødte til denne Verden, og det peger ogsaa hen til, at der er en Aarsag, hvorfor vor Fader gjorde saa megen Forskjel paa sine Børn og udrustede dem med de i denne Verden større eller mindre Grader af Forstaaelse og Esterlevelse af de Love, som Aanderne i deres forrige Tilværelse vare underkastede.

At Jesu Disciple troede paa en saadan Aarsag til Menneskers ulige Stilling her i Livet ses af følgende Hændelse, der berettes af Apostelen Johannes 9. Kap. 3. Vers:

„Og da han gik frem, saa' han et Menneske, som var blind født. Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Mester! hvo har syndet? denne eller hans Forældre, esterdi han er blind født? Jesus svarede: hverken denne syndede, ej heller hans Forældre; men paa det at Guds Gjerninger skulde blive aabenbarede paa ham.“

Man maa lægge Mærke til den Omstændighed, at Mennesket var født blind, og følgerlig indeholder Disciplenes Spørgsmaal Muligheden af, at et Menneske kunde synde, førend det blev født, og at Blindhed var en Straf for Synd, begaaet førend det blev født til denne Verden. Jesu Svar paa deres Spørgsmaal giver dem Medhold i deres Tro paa, at et Menneske kunde synde, førend det blev født til dette jordiske Liv, idet han siger „hverken denne syndede ej heller hans Forældre“, og han giver dem saa den særegne Grund til, at dette Menneske manglede Synet, at Guds Undergjerning skulde blive aabenbaret paa ham ved Gjengivelse af Synet.

Der er mange flere Beviser i vor Bibel, som stadfæste Læren om vore Aanders Forudtilværelse i en tidligere Prøvestand, hvor de vare i Besiddelse af Forstand og Handlefrihed og tillige havde Ansvar overfor de Love, som herskede der; men vi ere temmelig sikre paa, at næsten alle Sidste-Dages Hellige ere vel overbeviste om denne Anskuelser Rigtighed, og vi ville derfor gaa lidt videre i vore Betragtninger.

Vi ere nu her i denne Verden — i en dødelig Tilværelse, hvad Legemet angaar, men Aanden er den samme som tidligere, og i Tanken opstaar da det Spørgsmaal: Hvorledes kom vi her?

Dette er imidlertid ikke let at besvare, esterfom hverken Bibelen eller nogen anden paalidelig Kilde giver os den ringeste Hentydning til eller Underretning om, hvorledes dette gik for sig, og det nærmeste, som vi kunne komme Svaret paa dette Spørgsmaal er, hvad vi af Erfaring vide angaaende vor Indtrædelse i dette Liv gjennem vor jordiske Fødsel.

Der kommer ikke een Sjæl — Aand og Legeme forenede — til denne Verden, uden at den jo har været i Vente adskillige Maaneder i Forvejen, og der gjøres derfor Forberedelser til den Lilles Modtagelse. Vi bringe Intet med os fra hin, nu forglemte Verden, hvor vi maaste henlevede tusinde lykkelige Aar i vor himmelske Faders umiddelbare

Familiefreds, ventende paa den Tid, da vi skulde bebo denne Jord og faa Anledning til videre Udvikling og naa den Fuldkommenhed at blive Kristi Medarvinger til celestial Herlighed; thi vi maa erindre, at alle Guds Børn jublede af Glæde, da Jordens Grundvold blev lagt, men vi kom ikke her alle paa een Gang, men igjennem succesive Slægtled og Tidsaldre.

Betragt den lille nysødte Verdensborger! Hvor fattig og hjælpeløs han melder sig til Optagelse i Samfundet! — Han bringer ingen Aufbefaling med sig; han har kun faaet den instinkt-mæssige Moderkjerlighed med sig, der er nedlagt i alle levende Skabninger, som en Himlens Medgift til at begynde Livet her, og dersom denne himmelste, rene, uegennyttige opofrende Kjærlighed ikke var nedlagt hos Mødrene, maatte vor Slægt have været uddød for længe siden.

At denne spæde, hjælpeløse Skabning for nylig — inden sin jordiste Fødsel — var en intelligent Personlighed, ja maaske endog saa udset til at indtage en vigtig Stilling blandt sine jordiste Medborgere, sine Brødre og Søstre, og nu at se ham eller hende i en aldeles hjælpeløs Stilling, kan man næppe tænke sig; men vi vide jo, at vi alle have begyndt vor jordiste Livsvandring under ganske lignende Omstændigheder.

(Fortættets.)

Kvindens rigeste Arbejdsmark.

En af Amerikas Stormænd, Charles W. Elliot, Præsident over Harvard Universitet i Cambridge, Mass., siger, at Kvindens rigeste Arbejdsmark er Hjemmet, og han misbilliger fuldstændig den tiltagende Tilbøjelighed hos mange Kvinder i vore Dage til at trænge sig frem til Beskjæftigelse, der mere passe for Mænd. Videre siger han: „For den normale Kvinde fremstyndes den sundeste intellektuelle Udvikling ved Deltagelse i Husholdning, Samliv med sin Mand og Opdragelse af sine Børn“. „Den Kvinde,“ siger han, „som søger Mænds Bestæftigelse, bag Duff og Bult, eller som anvender sin Tid til kirkeligt og Velgjørenheds Arbejde, yder langt mindre til sin egen Uddannelse og sin Samtids Gavn end den Kvinde, som praktiserer Husholdningskunsten. Og den Kvinde, som bliver Moder til adskillige Børn — fire, fem eller sex — finder langt større Vejlighed til at udvikle og anvende det Bedste, der findes i hende, end den Kvinde, som kun er Moder til eet eller to Børn. Endog det at anvende Tjenere er ofte en stor Hindring for en Husmoders intelligente Væxt, fordi hun under saadanne Forhold i Almindelighed er velstaaende og kan overlade til et Tjenerstab at udføre den Del af Gjæringen, som netop kunde give hende den praktiske Erfaring, der gjør en Kvinde til en fuldkommen Hustru og Moder“.

Sandheden heraf forstaas og vurderes af Kvinderne i Utah, hvis praktiske Dygtighed i Familielivet er kjendt bl. a. af de 7—800,000 Besøgende, som aarlig rejse gjennem vor Stat. Resultaterne af det jævne og ærlige Arbejde, som udføres i et fromt og gudfrygtigt Hjem, vise sig overalt, hvor den nye Slægt bosætter sig. Det er af uhyre Betydning for en Mand eller Kvinde at kunne sige som Nephi: „Jeg, Nephi, var født af retfrafne Forældre; derfor blev jeg tildels undervist i min Faders Lærdom osv.“ Det er Forældres højeste Opgave blandt Mormonsfolket at indprente Religionen paa de Unges Sind og lægge en god Grundvold for et fremtidigt Liv, saaledes at Jngen mener sig for god til at være sin egen Tjener, før Sygdom eller Alderdom hindrer os i at være det. Red.

William Penn og Indianerne.

Det Forbund eller Traktat, som William Penn indgik med de nordamerikanfke Indianere, er det eneste, der er bleven indgaaet mellem dem og Kristne uden at være stadfæstet ved Ed, og som dog ikke i nogen- somhelst Henseende er bleven brudt. Mr. Penn forsøgte at grundlægge sin Koloni paa Retfærdighedens og Sandhedens Grundlag og var overmaade omhyggelig, saa at han kunde fikre sig de Indfødtes Velvilje og Tillid. Han udnævnte Kommissjonærer til at underhandle med dem om Kjøb af Land til sine Provinser; derved viste han, at han fuldtud anerkjendte dem som oprindelige og retmæssige Ejere deraf. Da Landet kun var af ringe Værdi for Indianerne, kom han i lovlig Besiddelse deraf til meget moderate Priser; men ved hans uegennyttige, venlige og hæderlige Optræden iblandt dem gjorde han sig saa elsket og agtet, at de altid siden have udtrykt sig med den højeste Respekt og Agtelse for hans Minde, og medens han var Guvernør over Pensylvanien, gabe de ham det indianske Navn „Onas“, hvilket betyder en Skrivepen. Ved Traktatens Fornæelse med Guvernør William Keith i 1722 kunde Indianerne ikke vise ham større Respekt og Tillid end ved at sige: „Vi agte og elste dig saa højt, som om du var William Penn selv“.

Indianernes Trofasthed mod indgaaende Løfter har ikke været mindre rosværdig; thi medens de ofte have gjort kraftige Forsøg paa at tilbage- tage Land, der er bleven dem frarøvet af de Kristne, have de altid respekteret Salg og Overdragelser, som ere blevne godkjendte af deres Forfædre. Saaledes bekræftes Ordsproget: „Ærlighed varer længst“!

Lørdag den 15. Januar 1910.

Hører det til Livets Fornødenheder?

Statistikken for Amerika viser bl. a., hvad de Forenede Stater forbrugte af Sukker, Kaffe og Tobak i Aaret 1908. De enorme Tal ere følgende: 6,941,450,880 Pund Sukker. For at give et Begreb om, hvad denne Mængde betyder, meddeler Statistikeren, at det vilde begrave den store Pyramide i Ægypten i en Dybde af 250 Fod. Pyramiden er en uhyre Bygning, der oprindeligt maa have været henimod 500 Fod høj og er derfor et veritabelt Bjerg. Ifølge Historikeren Herodotus vare 100,000 Mand i flere Aar beskæftigede med dens Opførelse. Tænk kun, hvilken Mængde af Sukker der maa til for at begrave den 250 Fod, og dette er, hvad der forbruges i eet Aar alene i de Forenede Stater. Mindre kunde maasse gjøre det, men Sukker hører nu ikke til de Ting, der forringe en Nation fysisk eller mentalt. Lad os derimod se lidt paa den giftige og for det menneskelige System saa skadelige Plante: Tobak. I 1908 forbruges der i de Forenede Stater alene 491,644,450 Pund Tobaksblade, der ville danne en Pyramide 550 Fod i Firkant i Bunden og 350 Fod høj. Heraf, meddeler Statistikeren, kunde der rulles en Cigar 550 Fod lang og 288 Fod i Diameter. Den Nikotingift, som heraf kan udvindes, vil være tilstrækkelig til at dræbe uberegnelige Millioner Mennesker; men saaledes, som det til daglig Brug anvendes, virker Giften mere som et Slapheds- og Lammelsesmiddel paa Hjerne-nettet og Legemets fineste Nervevæv og forringer derved den enkelte Persons og som Følge deraf hele Nationens fysiske og aandelige Arbejde.

Dernæst kommer Kaffe. Af dette Surrogat forbrugtes der 958,507,200 Pund, der, hvis det samlede, vilde danne en Pyramide 339 Fod høj og 500 Fod i Firkant ved Bunden. Den medicinske Videnskab erklærer ogsaa Brugen af denne Drik for at være skadelig for det menneskelige Nervenet og fraraader den, ja, forbyder den endog i mange Tilfælde.

Sidst paa Listen, men sørgeligt nok ikke mindst kommer spirituøse Drikke i forskellige Former. Det samlede Gallonindhold af disse vilde danne en lille Sø, af hvilken hver Unze besidder Evne til at flappe Hjernen, forringe Aktiviteten og reducere et Menneskes moralske Gehalt. Statistikken paa dette Omraade er saare interessant; det er frygteligt, fordi det er Civilisationens mægtigste og tilskyndende mest uovervindelige Fjende. Forbruget i 1908 i de Forenede Stater alene, fordelt ligelig paa den hele Befolkning, anslaaes til 23½ Gallon per capita, medens det for 20 Aar siden kun var 15. Altsaa en foruroligende Til-

tagen. Og man anslaaer endda, at Halvdelen af Indbyggerne slet ingen Spirituosa bruger, og at i de Familier, hvor det nydes, er der kun faa Børn, som bruge det, og kun et Mindretal af Kvinder nyder det. Gjennemgaaende bruger Mænd det i langt højere Grad end Kvinder. Man kommer derfor til den Slutning, at der gennemsnitlig forbruges 100 Gallon aarlig af hvert Individ, som drikker i de Forenede Stater.

Naar man nu betænker, at der betales alene

For berusende Drikke.	1,524,392,929	Dollars
„ Kaffe	153,907,841	„
„ The	76,068,960	„
„ Cacao	10,000,000	„

faa falder der paa hver Familie omtrent 500 Dollars aarlig for stimulerende og berusende Drikke alene, der ikke ere til Gavn, men ligesom til stor Skade, for ikke at nævne de Sorger og Ulykker, de afstedkomme saavel i Familier som i Kommuner og det hele Land. Dersom den arbejdende Del af Befolkningen kunde se sit eget saade Vel, vilde hver Families Mand og Hustru gjøre dette Problem til Gjenstand for alvorlige Betragtninger; selv de, der ikke tage det saa nøje med de syfiske Følger af Nydelsen af disse Ting, ville dog let se de økonomiske. „Vore Duffer ere mange, men vore virkelige Fornødenheder faa“, siger det gamle Ordsprog, og for Arbejderen, der tjener sit daglige Brød i sit Ansigts Sved, er Besparelsen mere værd end Fortjenesten. Vi haabe, at de Sidste-Dages Hellige i disse Lande ville læse de her fremdragne Tal med Estertanke og prøve at anvende den Sandhed, der kan udtrages deraf, paa sig selv. Vi ville da snart kunne enes om, at mange af disse kunstige Nydelser udgjøre, hvad man fejlagtig kalder „et behageligt Liv“, men „Brød er dog Livet selv“. Hvilken forbausende Sum vilde det ikke alene her i Kjøbenhavn udgjøre, hvis alle de, der nyde stimulerende og berusende Drikke samt Kaffe, The og Tobak, kun een eneste Dag vilde afholde sig derfra og lægge Pengene derfor i en Bøtte. Ingen vilde stades derved, men mange Tusind Brød og mange Potter sød Mælk vilde kunne kjøbes til dem, der maasse maa savne det højst Fornødne. Et saadant ædelmodigt, personligt Velgjørenhedsarbejde daglig vilde udrette mere end baade Børnehjælpsdage og Fattigbøsser i By og paa Land. Men det er maasse altfor godt til at kunne muligjøres.

Missionsnyheder.

Ankomst. Den 8. Januar ankom Oldste Andrew M. Andersen fra Brigham City og Oldste Andrew W. Munk fra Benson, Utah, for at virke i den skandinaviske Mission.

Korfflyttelse. Ældste Anthon M. Sørensen fra Bergen til Kristiania Konference.

Afslasning. Følgende Ældster ere afloste med Tilladelse til at rejse hjem efter et hæderligt udført Missionsarbejde: Jens C. Petersen fra Aalborg Konference, Jos. H. Johnson, Anton R. Christensen og James R. Ware fra Kristiania Konference, James Larsen og Jos. M. Olsen fra Kjøbenhavns Konference. Br. James Larsen er bleven løst paa Grund af daarligt Helbred, der her i det fugtige Klima truede med at forværres.

Afrejse. Ældsterne Jens C. Petersen, James Larsen og Jos. M. Olsen rejste fra Esbjerg den 11. Januar for sammen med Ældsterne Jos. H. Johnson, Anton R. Christensen og James R. Ware at afsejle fra Liverpool den 13. Januar med Dampskibet „Dominion“.

Fra Utah.

Profeten Joseph Smiths Fødselsdag er bleven højtideligholdt over hele Utah med stor Tilslutning af det ganske Folk, der Søndagen den 26. December samledes i deres respektive Forsamlingshuse for med Sang og Musik, Bøn og Taler at ære Mindet om den store Mand, som var født den 23. December 1805, og som nu i 65 Aar har ligget i sin Grav, men om hvem der med fuld Rette kan siges: „Om end han er død, taler han dog“. Som Aarene rulle hen og Kirken tiltager i Kraft og Indflydelse, tiltager ogsaa hans Minde i Lyse og Intenstet hos alle dem, der besidde et levende Vidnesbyrd om hans guddommelige Mission; thi han var en af dem, der tænkte og talte langt forud for sin Tid, og mange af hans Værdomme og Forudsigelser, der tilsyneladende ere forblevne latente, springe nu frem til Liv og Virkelighed paa den mest underbare Maade. Derfor er denne store Guds Mand's Fødselsdag bleven en af vor Kirkes Højtids- og Festsdage. Og det hele Folk synger ved denne Lejlighed som i en mægtig Symfoni: „Gav Tak for Profeten, du sendte, o Herre, paa denne vor Dag“. Barnet i Buggen, den opvoksende Søn og Datter samt Ungdom og Alderdom høre den, og de 300,000 Sidste-Dages Hellige deltage i den og enes om at elske og ære Profeten Joseph og det Værk, han paabegyndte og beseglede med sit eget Blod.

— „Utah“ er Navnet paa et af de sidste og største Krigsskibe i den amerikanske Marine. Det er større, hurtigere og bedre udrustet end noget hidtil bygget Skib. Det har kostet 3,946,000 Dollars, hvilket er $\frac{1}{3}$ Million mere, end det dyreste Skib af dets Type tidligere har kostet.

Miss Mary Alice Spry, en ung Datter af Utahs Gubernør, knuste den proverbiale Champagneflaske mod Koloszens Stavn og gav Skibet Navnet „Utah“, idet det under Tusinders Jubelraab gled ned fra Beddingerne ud i Delawarefloden ved Philadelphia. Betegnende nok fandt denne Tildragelse Sted den 23. December, som er Profeten Joseph Smiths Fødselsdag. Mormonfolket i Utah føler sig særdeles æret ved at have et saadant Skib til at bære deres Hæder og det smukke Stjernebanner til fjerne og fremmede Lande. Dog er det vort Haab og vor Bøn, at detis frygtelige Ildsvælg aldrig maa aabnes mod nogen anden Nation, men at det Side om Side med andre af Jordens Nationer i Fredens og Venfabetets Tjeneste maa repræsenterere Columbias ufattelige Storhed.

Søndagskolernes Program for Februar 1910.

(For 1. 2. og 3. Klases Lektier se Side 377 af „Stjernen“s 58. Aarg.)

4. Klasse.

4. Lektie: Forfølgelse og Martyrdom af Anti-Nephi-Lehis Folk. Deres Udvandring til Jerihon. Alma 24: 25—27.
5. Lektie: Korihor, den overmodige Anti-Krist bliver slaaet med Stumhed — hans Død. Alma 30. Kap.
6. Lektie: Mission til Zoramiterne — deres lunefulde Paafund — Coriantons Daarskab — Jsabel. Alma 31. Kap.

Søster Bathsheba Smith fortæller.

„For nogle Aar levede vi lykkeligt i Nauvoo, og i de Dage mødte jeg mange store og gode Mænd og Kvinder. Den første Gang, jeg saa' Eliza R. Snow, var ved en Festligholdelse af 4. Juli. Hun var klædt i Hvidt fra Top til Taa, og det var Alt hendes egne Hænders Arbejde: Støret var smykket af hendes egen Naal; de hvide Kniplingshandsker saavel som alt Broderiarbejde var hendes egen Tilvirkning, og det Hele var rigt og yndigt og talte højt om hendes Arbejdsomhed, Flid og Smag. Siden mødte jeg hende ofte.

Den Kvindelige Hjelpeforenings første Møde sammenkaldtes af Profeten Joseph Smith, som i Forening med Dr. Willard Richards og John Taylor organiserede Søstrene til det store Arbejde. Emma Smith, Profetens Hustru, var Foreningens første Præsident, og hun var den mest begavede og dygtigste blandt Kvinderne, fuld af Medfølelse og Kjærlighed. Søster Eliza var Foreningens første Sekretær, og jeg har

endnu i min Besiddelse den Protokol, i hvilken hun nedskrev det første Mødes Forhandlinger. Jeg tænkte vistnok ikke den Gang paa Muligheden af, at jeg skulde opleve at se de 18 Søstre, som udgjorde den første Forening, blive til to Gange 18,000 med et saa smukt og komfortabelt Hovedkvarter som det, vi nu have.

Jeg er det eneste levende Vidne til den første Begavelse, som blev givet i Herrens Hus, og jeg har været med at forrette Ordinanzer i alle Templerne med Undtagelse af det i Kirtland, ligesom jeg ogsaa overværede alle de offentlige Møder i Nauvoo, hvor Profeten Joseph talede; da jeg blev gift med hans Fætter, kom jeg i nær Berøring med hans Hustru, Emma, og stod i et inderligt Venskabsforhold til hende. Jeg var til Stede, da Joseph sagde til de Tolv, at han vilde overdrage Ansvaret for Guds Værk til dem. Jeg saa' ham, da han forlod Nauvoo for at gaa til Carthage. Han var meget alvorlig og saa' meget vist paa mig, da han gik forbi. Min Mand var en højtstet Fætter af ham og var den Gang fraværende paa en Mission.

Efter Profetens Martyrdom græd jeg bitterligt og sørgede dybt ligesom alle de trofaste Hellige. Min Datter, Bathsheba, blev sødt to Uger efter denne frygtelige Tildragelse; men i Stedet for at svække min Tro syntes det, som om de daglige Prøvelser øgede den, og min Tillid til Herren blev større og stærkere. Efter vor Uddrivelse fra Nauvoo lede vi meget af Fattigdom, Sygdom og Død; men Herren var med os, og vi mærkede daglig, at han førte Alt til det Gode. Min Fader døde i Quincy og min Moder i Winterquarters. Mit sidste Barn, kun fire Timer gammelt, døde samme Sted og blev begravet ved Siden af min Moder. Min Mand skulde gaa med det første Emigrantkompagni og maatte lade mig blive tilbage med vore to Børn. Det ene af dem kunde godt lide Majsbrødet, det andet derimod ikke. Hvor stor var ikke min Glæde, da jeg modtog den første Efterretning fra Saltjødalen i Oktober 1849 og kom til Dalen med Broder Smiths Kompagni. I vort Rejssefølge vare mange valesfiste Hellige, og deres gode Sang var os til stor Glæde og Opmuntring paa vor besværlige Vandring. Hvilken Fryd var det ikke for os paany at finde et Hjem, at befinde os i vor egen Hytte, i et lunt Værelse med en knitrende Ild i Kaminen, beskyttet for de ublidte Elementer. Siden jeg forlod mit hyggelige Hjem i Vest-Verginia, havde jeg hele Tiden maattet finde mig i at leve i usle Hytter, Telte og Vogne, men nu blev der bygget et dejligt Hjem til mig, og det er det nuværende „Historian Office“. Min Mand's Mission bestod væsentligst i at grundlægge Kolonier i Utah og bistaa med at organisere Nybyggerne; derfor havde han meget lidt Lejlighed til at være hjemme og gjøre noget for sin Familie. Jeg var som Følge deraf nødt til at forsørge mig selv og forsyne mit Hus og mine Børn med saadanne Ting, jeg selv kunde forarbejde med mine egne Hænder. Jeg kardedede og spandt

Ulden til Garn, som jeg farvede og derefter vævede til Tæpper og Tøjer. Min Mand avlede et Kvantum Hør; den spandt og vævede jeg til Bordduge, Haandklæder og andre Ting, ligesom jeg ogsaa forarbejdede Dixie-Bomuld til Kjøletøjer, Lagen og andre Sager, ikke at glemme Lysvæger, som vare meget efterspurgte. Af Uldgarnet, som jeg tilberedte, strikkede jeg Strømper, Skjærf, Vanter og andre nyttige Beklædningsgjenstande. Men desuden udførte jeg Broderi- og Fjelerarbejde. Lad mig for Intet at glemme tilføje, at jeg ogsaa tørrede store Mængder af Frugt fra vor egen Frugthave, da Træerne bleve gamle nok til at bære Frugt.

Sammen med eder bød jeg Kvindens Stemmeret i Utah hjertelig Velkommen, og jeg har ved enhver Lejlighed søgt at befæste almindelig Stemmeret i vor Stat. Døden berøvede mig min eneste Søn i Manddommens Vaar, og min elskede Mand døde for 35 Aar siden, men endda er der megen Glæde tilovers for mig. Jeg byggede mit lille Hjem, hvor jeg nu bor, og ofte glæder min Datter med Børn og Børnebørn mig ved deres velsignede Besøg; jeg tror ikke, at jeg har tilbragt mere i Sandhed lykkelige Dage end disse under mit Tag med Børnebørn omkring mig. Jeg har altid elsket mit Hjem, enten det var i en Bogn i Orken, i et Telt paa Sletterne eller i et elegant og komfortabelt Hus. Mit Hjem har altid været et helligt Sted for mig."

Foranstaaende interessante Erindringer fremkom fra Søster Smiths Pen i „Deseret News“ Julenummer; de ere dobbelt interessante for de Hellige, som ere bekendte med vor Kirkes mærkelige og skiftende Historie. Søster Smith fylder den 3. Maj 88 Aar; hun er en af de faa endnu levende Kvinder, som have været Djen- og Øren-Bidner til Kirkens tidlige Kampe og Gjenvordigheder, og som med en loyal og patriotisk Aand har bevaret sin Integritet til sit Livs Kvæld. Hun er nu Præsident for de Kvindelige Hjelpeforeninger i Mormonkirken i den ganske Verden, og ligesom den første Dag, de bleve organiserede ved Joseph Smith, har hun været et trofast og aktivt Medlem i dem, hvilket vil sige i et Tidsrum af 68 Aar. Hun har givet det moderne Israel et Livsexempel, som er mere værd end „Dynger af Guld og Bjerger af Sølv“. Og vi opmuntre alle vore Kvinder i Kirken til at søge at efterligne hende saavel i Ord som i Daad. Med.

En praktisk Kænge.

Den svenske Konge Gustaf gjorde sig i Begyndelsen af December Maaned s. A. meget fordelagtigt bemærket ved at lægge Kongekappen og

„tage en Tjeners Skikkelse paa sig“. Han klædte sig som en almindelig Sjover og var med til at bære Sætte syldte med Kul fra en Damper. Da Arbejdet var til Ende, opdagede man, hvem Arbejderen var, og Kongen oplyste, at det var hans Hensigt at komme i Besiddelse af en korrekt Forstaaelse angaaende Arbejderklassernes Mening og sande Følelser. Det havde han allerede nu opnaaet ved direkte Berøring med Arbejderne. Det vil erindres, at Everige i det forløbne Aar har gennemlevet en overmaade bitter og kostbar Prøve paa Arbejdsforstyrrelse ved Strejker og Lock-outs.

I August Maaned søgte Kongen selv at mæggle mellem de stridende Parter og at opnaa et Kompromis; men hans alvorlige og velmente Forsøg strandede paa saadanne Hindringer, som han mindst ventede, og Regjeringen maatte stride til som Mægler uden endda fuldstændig at kunne jævne Striden. Kongen selv tilligemed andre Medlemmer i hans Familie havde oprettet et National-Fond for at yde Laan til Arbejdere paa lette Vilkaar, men de spændte Forhold truede med vidtrækkende og farlige Følger, hvilket foraarsagede den forstandige Konge betydelig Uengstelse, og da han ønskede at kjende de Aarsager, man angav som Grund til den foreliggende Situation, besluttede han i egen Person at undersøge den sande Stilling; i Forklædning og ukjendt blandede han sig mellem Arbejdere af forskjellig Slags og samlede derved et fuldstændigt og brugbart Materiale i et af Nationens vigtigste Esergæmaal.

Mennesket er kun Skov, siger Bibelen. Men hvad er dette Støv? En Videnskabsmand, som har analyseret det, erklærer i Royal Magazine“, at det bestaar af de samme Elementer som Hønsæg, og at 1000 UG efter denne Kemikers Beregning temmelig nøje svare til et middelstort Menneske. I hver af os er der nok Eurstof, Vandstof og Kulstyre til at fylde en Ballon, som kunde hæve os op i Luften, eller til en hel Aften at opluse en 500 Meter lang Gade. Blev det Kulstof, som vort Legeme indeholder, bragt i Form af Grafit, vilde man deraf kunne fabrikere 780 Dussin Blhyanter. Af Jernet, som farver vort Blod, kunde der smedes 7 Hestefosøem. Vi indeholde 600 Gram Fosfor, nok til at forsyne 820,000 Tændstikker med Tændsats eller forgive 500 Mennesker, og 6 Kilo Fedtstof, hvoraf der kunde støbes ca. 600 udmærkede Uds. Endelig vilde det Kjøkkensalt, som findes i en Krop, fylde 20 Thesteer.

Dødsfald.

Enke Olga Jørgensen Danielsen døde i Larvik, Norge, den 21. Nov. 1909. Hun blev født i Drammen, Norge, den 11. Februar 1860

og forenede sig med Kirken i 1881. Hun levede og døde som en gudhengiven, trofast Hellig med Haab om en herlig Opstandelse. Mand og 5 Børn begræde Tabet af en trofast Hustru og kjærlig Moder. Begravelsen fandt Sted fra Hjemmet under Ledelse af Ældste Ole Gulbrandsen, bistaaget af Ældsterne Le Roy Skausen og J. C. Torkelsen.

— Søster Hansine Kristine M. Nielsen, født Jensen, afgik ved Døden af et Hjerteslag i Rochland, Idaho, den 4. Oktober 1909. Hun blev født i Hjelsted-Sindal Sogn, Vendsyssel, Danmark, den 19. Februar 1833, annammede Evangeliet 1862 og emigrerede til Utah 1884. Hun efterlader Mand og 5 Børn. 3 Døtre og 1 Søn døde i Danmark. Hun var altid aktiv i det Godes Tjeneste og vil blive savnet af hendes Omgangskreds.

Et aandeligt Lysbillede.

Naar Solen sig sænker og spreder sit Stjær
 Af Guld over Mark, over Blomster og Træer —
 Og Bjergenes Toppe samt Skjernes Rand
 Forgyldt sig afspejler i Søernes Vand;
 Da ser jeg, bag Skyen, et Glimt af mit Hjem,
 Og Tanker om Himlen vil trænge sig frem.

Jeg synes mig hensat i Himlen hos Gud
 Og høre ham udstede Almagts Bud:
 „Bliv Lys!“ — Og af Kaos en Verden udsprang,
 Som hver i sin Orden han satte i Gang.
 Jeg syntes at høre Guds Søner, i Kor,
 Med Jubel velsigne den nyfabbte Jord.

En Bolig for Menneskets Slægt var beredt —
 Og Adam, som Stamsfader, dertil udset —
 Den første af alle — den ældste paa Jord —
 „Den gamle af Dage“ ifølge Guds Ord —
 Af Gudernes Slægt og en himmelsk Monark —
 Han var, og vil være vor Slægts Patriark.

Og Kvinden — en Datter af Eva, vor Mo'er —
 Blev Frelserens Moder paa denne vor Jord —
 Den Højestes Søn blev som Menneske født
 Og dog af sin Samtid miskjendt og forstødt —
 Den vilde ej tro paa en Menneske-Gud,
 Og derfor med Haan de ham kastede ud.

Dg dog var den Sandhed, han bragte, saa klar:
 At Mennesket skabt i Guds Billede var —
 At Jesus selv kom fra vort himmelske Hjem
 Og Menneskets Slægtskab til Gud satte frem —
 At ikke blot Fader, men Moder var der
 Tilligemed Aandernes talrige Hær.

Da, efter som Skyerne skifte og fly,
 Og danne paa Himlen den herligste By —
 Jeg syntes at kjende mit himmelske Hjem,
 Og henrykt jeg søgte at trænge mig frem;
 Men da, i det samme, jeg hører de Ord:
 „Din Gjerning er ikke til Ende paa Jord“!

C. C. A. Christensen.

Missionærernes Rapport for December 1909.

Konferencepræsident	Konference	Vital Missionærer	Strikter omfattede	Bøger omfattede	Fremmedes Hjem besøgte	Evangelistiske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordnere	Børn velfigede
James A. Johnson	Aalborg	22	8290	374	4688	527	75	8	1	1
Isaac A. Jensen	Aarhus	22	9813	339	5245	685	100	7	1	2
James J. Larsen	Kjøbenhavn	26	17067	451	14277	521	100	17		5
Ole J. Sitterud	Bergen	16	10587	282	4803	306	75	6*		
John H. Berg	Kristiania	28	8362	108	3419	400	127	5		6
Søren Andersen	Trondhjem	14	3036	86	1005	163	40	4		4

Totalsum for Missionen | 128 | 57155 | 1640 | 33437 | 2602 | 517 | 47 | 2 | 18

* I Rapporten for November skulde Bergen have 3 døbte. Disse vare ved Fejltagelse givet Trondhjem.

Indhold:

Den udødelige Sjæls Herkomst og Fremtid	17	Søndagsskolernes Program	27
Kvindens rigeste Arbejdsmark	22	Søster Bathsheba Smith fortæller	27
William Penn og Indianerne	23	En praktisk Konge	29
Redaktionelt:		Mennesket er kun Stov	30
Hører det til Livets Fornødenheder	24	Dødsfald	30
Missionsnødheder	25	Et aandeligt Husbillede (Poesi)	31
Fra Utah	26	Missionærernes Rapport	32

Udgivet og forlagt af Andrew Jensen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Borbing (B. Petersen).